

מתגעגע אל הכלום

עיגול אינסופי

תחת הפיקוס נרקם לו מרקם של מרחב ושל זמן
מבטים מתעגלים כמו אדוות מפרות שנפלו לאגם
של אספלט. הם נופלים לאחר הפריה של צרעה לא מכאן.
מהדו הגיעה, שם פלא, ישב תחת פיקוס נסיך
שהואר. גם ישוע חלף תחת עץ תאנה בדרכו
לשער העיר. הצרעה שכחה מאין הגיעה
כמו אלוהים שהזריע עצמו באשה ונולד בלי
שמץ משג של אינסוף. גם חולפים בשדרה לא יראו
נסיכים במבט כה חטוף כשפרות נטחים על הראש.
גם אגם שוקט לבסוף, גם צרעה לזמזם מפסיקה,
והכל מתגלה כעגול אינסופי שאין לו מרכז
ואין לו הקף, כמו המבט שנרקם, כמו שתיקה.

*

היפה ביותר הוא הלא משתנה
והיציב ביותר הוא המות.
מי יכול לשער כזה יפי, קפיצה
אל תוך גליל הולך וצר אל
נקדה שחרה של
כלום מחלט.
המעגל קורס מולו.
אני שוכב במטתי ומתגעגע אל הכלום.
מעגל לבן פורח בראשי
וממלא את החדר. אני שוחה,
מחזיק חבל בכל יד ושוקל

את כל מה שנתן לקשור.
מי יכול לעצב מחשבה נאה יותר
מהיה ואיננו. רק מי שמסגל לתפס
את איננו וישנו. ובמטתי אני בהיר לי
כמו אותיות על דף. אף מסביבן לבן-לבן
שאי אפשר לקרא. והן מפנות לו
את גבן מפחד ושומרות על הצורה.
אבל אני ברור כמו מטפחת אדמה ביום גשם
נופלת אל המדרכה, רוצה להתמוסס,
אבל סיביה מחזיקים. סביב למטתי
הכלום משלם משגי צדדי, נאסף
למעגל שאי אפשר לפרץ. ואיזה יפי של דבר
הלא נתן להעשות ולא נתן להשתחרר.
היציבות אשר כובלת את ידי ולא נחשפת
מטלטלת מטתי, לילות של מים סוערים.
אני ממתין בסבלנות ליד אשר שולפת
כל אחד, לו רק יכלתי להציץ עליה בסתרים.